

Sygn. akt IV CSK 43/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa A. N.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu Nr (...) w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 6 czerwca 2018 r., sygn. akt VIII Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek radcy prawnej M. O. - Ilnickiej o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi,**
- 3) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 180,- (sto osiemdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód A. N. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 6 czerwca 2018 r., którym oddalono apelację od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 14 grudnia 2017 r. oddalającego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu Nr (...) w G. o zapłatę.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Powód oparł skargę na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne *związane z koniecznością określenia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy apelacja została oparta przede wszystkim na zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych przez sąd pierwszej instancji.*

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno w zasadzie spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. w razie powstania poważnych wątpliwości, których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa. Wątpliwości muszą znajdować się w związku z rozstrzygnięciem sprawy. Istotne zagadnienie prawne należy postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny. Kolejnym niezbędnym elementem jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości), różnych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, zajęcie przez samego skarżącego stanowiska. Jednocześnie zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy nie wyraził dotąd stanowiska w związku z przedstawionym problemem, a w przypadku jego istnienia wykazania okoliczności uzasadniających jego zmianę.

Przedstawione zagadnienie nie spełnia powyższych wymagań. Przede wszystkim nie zostało ono sformułowane jako problem prawny postawiony do rozstrzygnięcia. Skarżący ograniczył się do wskazania, z jaką problematyką jest ono związane. Jeżeli nawet jednak potraktować wywód skarżącego jako zagadnienie prawne, to podkreślić należy, że doczekało się już ono szerokich wyjaśnień w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Podkreślono, iż z obowiązku ustalonego w art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd odwoławczy każdego argumentu apelacji, natomiast zadaniem sądu drugiej instancji jako sądu apelacji pełnej jest powtórne rozpoznanie sprawy, w tym również rozważenie zarzutów stawianych w apelacji. Jeżeli w wyniku tych zabiegów sąd odwoławczy dojdzie do wniosków tożsamyh z wnioskami sądu pierwszej instancji, może przyjąć jego ustalenia w całości bez obowiązku powtórnego przedstawiania i omawiania wszystkich okoliczności faktycznych sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r., V CSK 266/17; z dnia 7 czerwca 2018 r., II PK 89/17; z dnia 22 sierpnia 2018 r., III UK 119/17 - nie publ.). Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę ponownie na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i w postępowaniu apelacyjnym (art. 382 k.p.c.), co oznacza, że ma obowiązek poczynić ustalenia faktyczne, jakkolwiek może - jeżeli się z nimi zgadza - przyjąć za własne ustalenia sądu pierwszej instancji. Ustalenia sądu pierwszej instancji nie są dla sądu drugiej instancji wiążące, a obowiązek dokonywania ustaleń przez sąd drugiej instancji nie zależy od tego, czy w apelacji został podniesiony zarzut dokonania wadliwych ustaleń faktycznych lub braku tych ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2017 r., II CSK 65/17).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego należnych stronie przeciwnej orzekł na podstawie art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Wniosek pełnomocnika powoda dotyczący kosztów postępowania kasacyjnego nie został oddalony wobec zgłoszenia tylko w zakresie odnoszącym się do rozstrzygnięcia merytorycznego i strony pozwanej a nie przyznania kosztów pomocy prawnej udzielonej

z urzędu ze środków Skarbu Państwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2017 r., I CZ 94/17, nie publ.).

jw